

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya.
Números atrassats 20 céntims

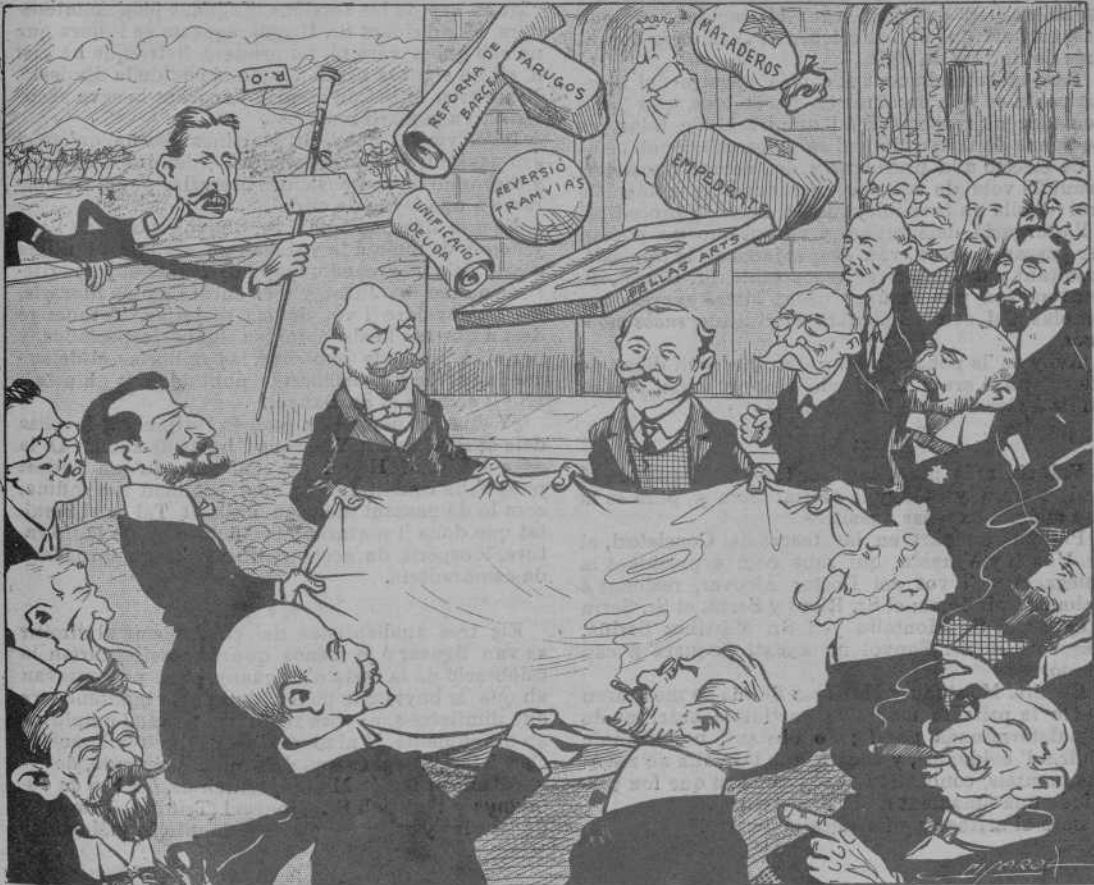
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre Espanya, 3 pessetes.
Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 5

ELS NOSTRES REGIDORS

Y aixís se passen la vida --y aixís el temps van matant:-- divertintse y fent brometa --ab els béns de la ciutat.

Domingo Recla

CRONICA

SABÈM de bona tinta lo que ha ocorregut entre 'ls mantenenedors dels Jochs Florals d'enguany, y ens considerem obligats á dirne alguna cosa, com á amants que som de las lletras catalanas, y en vista de haverse tancat en absolut silenci 'ls periódichs del gremi que més obligats venían á esbotzar la grua. Algún d'ells s'ha limitat á dir que 'ls Jochs Florals corrian perill de mort y que ho lamentava vivament. Ara vegin!

Avants que tot cal consignar que ocupa la presidencia del Consistori 'l més llorejat de nostres poetas y 'l més íntimament enamorat del conreu de la literatura catalana: D. Francesch Ubach y Vinyeta. Mestre en *Gay Saber* desde l'any 1874, l'han fet esperar 31 anys avants de concedirli la Presidencia del Consistori. ¿Per qué? Per ser un esperit independent, que ha anat sempre sol, que may ha format part de cap cenácul, de cap colla, de cap *coterie* literaria ni política, y que tot lo qu' es y lo que val s' ho deu á n' ell mateix, á sa constancia, á son amor á las lletras y á sas horas de inspiració.

Ben al revés de tants altres que al obtenir el títul de Mestres en *Gay Saber*, ha semblat que l' obtinguessin en *Gaya Droperia*, 'l Sr. Ubach ha dedicat els esplays de la seva llarga vida literaria á enviar á tots els certámens, arribant á reunir un contingent de més de 200 premis. ¡Y no ha faltat qui d' aquesta assombrosa y afortunada prodigalitat, n' ha volgut pendre peu pera posarlo en ridícul... Si las composicions ab que 'ls ha guanyat no reunissen condicions, llavoras hi hauria que condemnar els certámens en que han sigut distingidas, que son casi tots els que s' han celebrat á Catalunya durant més de un ters de sigle.

Pero afortunadament el copiós bagatje del llorejat poeta es rich en obras de cap-de-brot, que 'l fan acreedor al respecte y á l' admiració de totas las personas de criteri literari sá y desapassionat.

Sa elecció á la presidencia del actual Consistori reuní 'ls vots de tots els mantenenedors, inclús dels tres (d'ells un invisible) que á l' hora de procedirse á l' otorgació dels premis y veient que no podían fer passar la seva, van deespenjarse ab la dimissió, insultant y denigrant al respectable Sr. Ubach, dient qu' era una Patúm y usant altrás expressions propias del seu vocabulari de ridículs *snobs manqués*.

Avuy se 'ls pot preguntar: ¿Si tan poch digne de consideració era 'l Sr. Ubach, porque vareu contribuir á elevarlo á la Presidencia?

•••

Valdría més per ells y per tots que diguessin la veritat pura y neta, y la veritat neta y pura es la que aném á exposar nosaltres.

Prengueren part en las tascas del Consistori, el Sr. Ubach y Vinyeta, qui rebé com á president la delegació y 'l vot del Doctor Alcover, resident á Palma de Mallorca; el Sr. Ribot y Serra, el Sr. Serra y Pagés, el Sr. Montoliu y 'l Sr. Martínez Serifiá. Respecta al Sr. Sunyol no assistí sisquera á cap sessió.

Els Srs. Montoliu y Martínez Serifiá se mostraren desde 'ls primers moments partidaris acérrims de una determinada poesia; no obstant, hagueren de cedir á l' evidéncia, y encare que tal volta ab reservas mentals, concediren el seu vot á la que fou premiada unánimament ab la Flor natural.

Pero al arribar aquí s' encallá 'l carro.

Empenyats estavan en que la poesia per ells patrocinada ja que no havia guanyat la Flor natural, fos premiada ab l' Englantina ó la Viola; y en vá se 'ls feya avinent que aixó no podia ser per no tenir aquella composició ni 'l carácter patriótic, ni 'l carácter religiós que pera tals premis prevé 'l cartell y disposan els Estatuts de la Institució. Ellos no s' entenfan d' Estatuts, ni de cartells; els Jochs Florals s' han de renovar—deyan.—Se 'ls ha de treure de la rutina; s' ha de fer una revolució ó un cop d' Estat... tot porque un amic se 'n emportés 'l únich premi que li falta pera ser proclamat Mestre en *Gay Saber*.

Aquest y no altre era 'l móvil del seu viu empenyo, y no hi ha necessitat de suposarlo, per quant un de aquells dos senyors va dirho clar, citant el nom del poeta, que no es altre que D. Joseph Carner.

La qüestió, donchs, quedava reduhida á lo següent: ¿Se premia al Sr. Carner y se 'l proclama Mestre? Els Jochs Florals están salvats. ¿No se li adjudica 'l únich premi ordinari que li falta pera la proclamació? Els Jochs Florals son morts y no tenen rehabilitació possible.

—Y nosaltres els matarém—degueren pensar aquells dos intrépits adalits de la renovació literaria de Catalunya, aquellas dos grans figuras intelectuals del nostre renaixement, davant de las quals aquí no hi ha més que neulas. Els Srs. Montoliu y Martínez Serifiá en un rasgo d' altanera superioritat que 'ls coloca per damunt dels cimats de l' Himalaya, van presentar la seva dimissió... y la del senyor Sunyol (D. Ildefons) que ja portavan previa ment redactada, á pesar de que aquest senyor, ocupat sens dupte en sas tascas edilicias, no havia prés part en cap de las sessions tingudas pels mantenenedors. El president Sr. Ubach, aquesta es l' hora que no sab quina cara té. La primera lletra que ha vist d' ell ha sigut la firma posada al peu de la dimissió. Ni un trist bitllet de atenció excusant la seva assisténcia va enviarli may.

Bé es veritat que 'l Sr. Martínez Serifiá, qu' es el seu passant, podia representar-lo, dat que l' exámen y discussió de composicions literarias pugui equipararse á una feyna de curial.

Es una llástima que 'l Sr. Sunyol, home de lleys y home de mon á la vegada, no assistís á l' última sessió dels mantenenedors pera defensar el just criteri de qu' en tot Jurat, y més encare en els literaris, ha de prevaldre 'l vot de las majorías. Tothom té dret á que sas lleals opinions siguin respectadas, y per aixó 'ls queda expedit á las minorías el de salvar las sevas y consignarlas puntualment en acta... ¿No li sembla al Sr. Sunyol?

¿Y donchs perquè ha permés l' altanería insólita dels seus amichs? ¿Y perquè l' havia de abonar ab la seva dimissió? Haurá de confessar qu' en aquest punt s' ha constituhit en una condició tan ínfima, com la de passant del seu passant. Tal es el resultat que dona 'l portar al pacífich camp de la literatura, l' esperit de secta política y 'ls compromisos de camaradería.

•••

Els tres anabaptistas del catalanisme al dimitir se van figurar á lo menos que impossibilitarian la celebració de la festa d' enguany. Pero no contavan ab que 'ls buyts que poden deixar els mantenenedors que dimiteixen, es cosa relativament fácil omplirlos ab els suplents. Y aixó es lo que ha fet l' actual Consistori. Per més que dels quatre suplents, dos—un d'ells el famós Morató, crítich de *La Veu de Catalunya* y l' altre 'l Sr. Monegal (Trinitat) company de glórias y fatigas dels Srs. Montoliu y Martínez

FLORS Serifá,—varen rebujar l'oferta els dos restants, senyors Laporta y Galvany l'acceptaren, de manera que 'l Jurat que havia de ser de set, se compón de sis, lo qual no obsta á la validés de l' adjudicació dels premis, que fou feta ab perfecta unanimitat.

Tal es l' historia de la crisis dels Jochs Florals... qu' ab més rigor pot nomenarse historia de la crisis de la petulancia ridícula de uns *snoobs*, tan ignorants com insolents, aficionats á las innovacions mal pahidas, y que ni á patume arriban, perque han nascent per nanos... y nanos serán mentres visquin, y com á nanos figurarán en todas las moixigan-gas literarias.

No sabem si va partir d' elle la iniciativa del viatge del senyor Carner á Mallorca.

Ab una candidés angelical, el Sr. Carner, á qui sols li falta un premi pera ser Mestre en Gay Saber, aná á Palma á entrevistarse ab el Doctor Alcover. Si 'l Dr. Alcover que havia delegat la seva representació en el Sr. Ubach, s' hagués prestat á retirarli pera conferirla á qualsevol dels tres anabaptistas, oh! llavoras si que tenia 'l premi segur... ¡y quí li empetava la basa!... ¡Mestre en Gay Saber, avants de haver passat la quinta!

Desgraciadament no va fer fra... Y de Palma va tornar sense altre premi [pobre ángel de candor] que la palma de la ignocencia, benehida pel Vicari general de aquella diócesis.

P. DEL O.

POBRES ACOMODATS

¡Poch se pensan aquests condemnats diariots el rebombori que han armat, publicant la historia de la pobra de Bet-lém!

¿No la saben?

Parin atenció y escóltinla, que creguin qu' es de debó edificant y instructiva.

Era la tal pobra una infelís desdixada, reduhida, per motius que las crónicas no 'ns contan, á la última miseria.

Calculin si aquésta sería gran, que no tenint la desventurada shónt dormir, passava las nits arrupida als incómo dos esglahóns que 'ls construc-

DE MAIG

Rosa marcida.

Tendra poncella.

L' HOME DE LAS DUGAS BREVAS

tors de la iglesia de Betlém van posar á la porta del carrer del Carme.

Ja ho veuen: ni llit ni alberch, ni casa ni hogar... L' últim grau de la infelicitat humana, posada en aquest cas al extrém d' haver d' envejar al caragol y á la tortuga...

Pero aixó encare era poch, á la qüenta. L' *hado* advers s' havia proposat marejar á la pobra estadanta de las escalas de Betlém, y una nit va acabar per conseguirho.

¿Cóm?... De la manera horrendíssima que la infelís, poch moments després d' haverse despertat, ho explicava al Govern Civil, ahonten quatre salts acabava d' arribarse.

—¡M' han robat, senyors!—deya:—¡M' han robat com al mitj d' un bosch!

—¿Ahónt ha sigut aixó?—li preguntavan els dignes funcionaris del Govern Civil, ab la seva proverbial ternura.

—¡A las escalas!

—¿Quínas escalas vol dir?

—Las de Betlém!... Son el meu domicili nocturn.

—Y bé; ¿qué li han robat?

—Un pagaré de mil pessetas, un petit pico en metàlich... y vuyt *Orensas*.

Al sentir aquesta confessió, á pesar de que per ells *nihil novi sub sole*, els curtits poliesóns van quedar-se de pedra... ¡Pessetas, *Orensas*, metàlich, una desventurada que demana caritat y que no té més alberch que 'l que 'ls quatre esglahóns de Betlém li proporcionan!... Semblava alló un qüento de fadas...

Pero, refets de la seva sorpresa, van contarho als indiscrets *reporters*, y l' endemá, plaf, plaf, plaf, sortían els diaris y ho explicavan al públich ab tots els pèls y senyals.

Calculin, al divulgar-se la singular historia, cóm s' haurán posat las numerosas personas que pera no enterir-se davant de las miserias del próxim no necessitan més que un petit pretext.

—¡Feu cas dels pobres!—diuhen espantosament indignadas:—Se us presentan poch menos que ab llágrimas als ulls, us martiritzan l' ánima ab la seva veu planyidera y, mireulos, hasta tallan cupóns!...

Un fulano d' aquèsts que sempre ho saben tot m' ho deya l' altre día, atravessant la plassa de Catalunya:

—¿Qué tal? Jo sí que puch dir com aquell bisbe: ¡Fumém, fumém!

—¿L' ofici de demanar caritat? No n' hi ha cap que produheixi tant. ¡Qual-sevol dongui carrera al seu fill!... Miri—anyadía ab molt misteri, senyalantme un desgraciat que venía cap á nosaltres parant la má y arrossegantse per terra á tall d' idol xino:—¿Veü aquest poca pena? Donchs perque ho sápigam, aquest tipo té dugas casas al Ensanche y una heretat á la provincia de Lleyda. ¿Repara aquell altre, que hi ha allá baix al peu d' un arbre? Aquell viu en un primer pis del carrer de Claris y moltas nits surt á passejar en automóvil.

Y com jo 'm mostrés admirat de tan

estupendas revelacions, replicava:

—No sigui ignocent y cregui lo que li dich, que ho sé de molt bona tinta. Si vejés el libre de comptes corrents del Crèdit Lyonés y la llista de dipòsits del Banch, se faría creus dels noms que allí figuran. Per cada capitalista conegut, hi ha deu pobres d' aquèsts que van pel món demanant caritat; pobres que semblan l' última expressió de la miseria y que ben escorcollats resulta que tenen més diners que vosté y que jo que 'ls doném cinch céntims.

Ara no 'ls dich res del partit que 'l Govern ne treurá del descobriment fet per culpa de la dona de Betlém.

Vajin á n' en Villaverde á parlarli avuy de la crisis económica ó á ponderarli els quadros d' escasés que las últimas capas socials ofereixen.

—¿Escassés?—dirá extranyat:—¿Crisis?—Tot aixó son infundis y xafarderías dels enemics de la situació, que no reparan en medis pera desacreditarla. ¿Cóm hi ha qui s' atreveixi á parlar de miseria en un país ahont fins els pobres que pel carrer demanan tenen valors públichs y percibeixen trimestralment la seva rendeta?—

Y si de la boca d' algún incrédul ne surt la més petita expressió de dupte, don Raymundo li contestará:

—Vaji, vaji á Barcelona; digui que li presentin la pobra de las escalas de Betlém, y veurá si en lo que jo afirmo hi ha ni sombra d' exageració.—

No: ja 'ls dich jo que 'ls diaris, al esbombar la desgracia ocorreguda á la estadanta de las fatales escalas, els ha fet un flach servey als pobres.

¿Quí será 'l cándit que cometi la tonteria de fer

una caritat, per modesta que sigui, sabent que s'exposa á favorir á un petit Rotschild, capás de cubrirlo de bitllets de cent duros?

Lo qu' es jo, ho confesso, desde que m' he enterat d' aixó, cada vegada que veig acostarse'm un mendicant, estich tentat d' agafarlo per la solapa y dirli ab energia:

—¿Vosté es pobre?... ¿Que 's pensa que som nens aquí?... Veyám... ¡tregui immediatament las *Orenses!*

A. MARCH

¿VOLS SABERHO?

SONET

Vols saber qu' es amor, y ja has tingut cinch promesos d' ensá que jo 't coneix. Sens rahó vas plantar als cinch en sech, matant sas ilusíons en un minut. Per ells lo qu' es amor ja haurás sabut; sent aixís, no comprench ni reconech perque á mí 'm dirigeixes aquest prech que á respondre 'm mantinch irresolut. Mes si es que tant y tant t' hi has d' empenyar, t' ho diré á truch de ferte un disfavor encare que després m' hagas d' odiar. Per tot el qui té cor ve á ser l' amor un deliri molt dolís dins l' estimar; per 'xó ho ignoras tú, que no tens cor.

SAMUEL GRAN É IRURUETA

Els tranvías

Dupto que, desde la invenció dels municipis fins als nostres días, s' hagués vist al món un embolich tan tremendo com el que, ab motíu de la reversió de las líneas tranviarias, s' ha armat entre 'ls nostres edils.

Impossible es acostarse al assumpto sense taparse el nas, ni escoltar las cosas y cosassas que sobre ell se diuhen sense veure's obligat á aparedarse las orellas.

Que hi ha tants mils duros de marge; que aquésts aceptan l' arreglo per *vius* y aquélls l' aceptan per mansos; que á la ciutat li prenen el pèl, que á més de pèndreli el pèl li prenen altra cosa... Desde la insinuació malévola fins á la indirecta que fa sanch, trífín y remenin: de tot hi ha en la frondosa vinya de la murmuració.

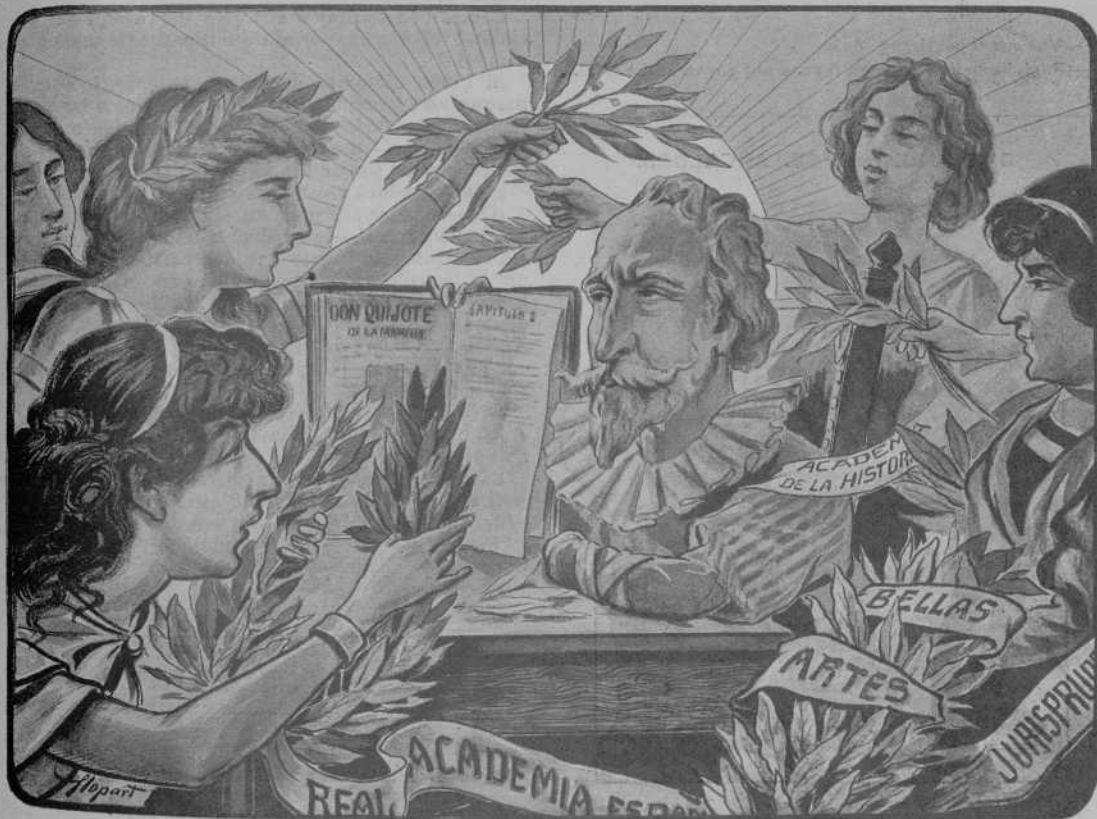
Posém las cosas en son lloch y parlém ab el cor á la má... y la má á la butxaca—que deya en *Bartrina*.

¿Qué passa aquí?

L' assumpto es clar; tan clar, que no sé cóm ni perqué hi ha d' haver personas que s' atreveixin á embrollarlo.

Ab arreglo á la ley, las líneas de tranvías existents avny á Barcelona han de venir á ser propietat de la ciutat l' any tal ó qual.

LA VEU DE 'N CERVANTES

—¡Gracias, señoras, muchas gracias! Pero... ja n' hi ha prou de coronas, discursos, manifestacions y homenajes. Ara... ¡a llegir el "Quijote"!

GALANERIA

—¿Vol que li porti, prenda?

—¡Fugl, home! Si ab prou feynas pot portarse á vosté!...

D' ORDRE DEL SR. ALCALDE...

—¿No sabes que ese animal ha de dur morrió?

—Ja ho he probat, pero al posarll, 'm planta cara. ¿Voleu fer el favor de venir á posarll vos mateix?

La fetxa está fixada y sobre aquest punt no pot haverhi duptes.

Però de prompte apareix una proposició estranya que vé á enredarho tot.

«En lloch de revertir els tranvías á la ciutat l'any que la concessió estipula—día la proposició aludida—demaném que aixó no sigui fins tant ó quant temps després.»

—¿Per qué aixó?—pregunta la opinió, justament alarmada.

—Perque fentho aixís—responen els inspiradors del arreglo—Barcelona 'n sortirà beneficiada... y las empresas dels tranvías també.—

Lo que á primera vista salta es la absoluta impossibilitat de que aquesta última afirmació sigui certa.

¿Las empresas beneficiadas y beneficiada la ciutat?... ¿Favorescut el gitano que ven el matxo y favorescut l' infelís que l' adquireix? ¿Ahónt s' ha vist may realitat aquest portentós miracle?

Però encare hi ha més. ¿De qui parteixen aquestes proposicions?... De las mateixas companyías tranviarias.

Y aquí es ocasió de preguntar:—Senyoras companyías: ¿qui las empeny que tant rodolan? ¿Quin sant els ha tocat el cor que aixís, sense cóm va ni cóm costa, se 'ls ocorreix la admirable idea d' afavorir, perque sí, els interessos de la ciutat?

No obstant, las empresas proposan... y alguns concejals, contra la opinió dels seus companys, contra l' parer dels tècnichs, contra el sentir de tota la ciutat, se disposan á defensar á peu y á caball la seva proposició y fan tota mena d' esforços pera lograr que suri...

¿No es ben estrany aixó? ¿No deixa aquesta ofiositat oberta la porta á tot llinatge de mals penaments?

Si l' meu dictamen hagués de valguer, jo votaria perque ab la major delicadesa s' enviés á las companyías tranviarias á nannar y no 's parlés més del assumpto que —per Júpiter y per Caco ho juro—fa molta cara de ser un assumpto brut.

¿Qué succehirá fentho aixís?

¿Que—segóns assegura un regidor, lo qual no vol dir que sigui cert—al arribar al terme de la concessió ens trobarem lligats de mans y peus, tota vegada qu' en las condicions de la reversió hi entran las líneas y l' material móvil, pero nó las fábricas d' electricitat?

¡Millor, hombre, millor!

Aixís els tranvías plegarán d' una vegada y viurém més tranquils.

Se 'n ha fet tan despoti d' anar en carruatge, que crech que sense una mida radical que talli d' arrel l' abús, no anirém bé.

Las conveniencias de la ciutat, la seguretat dels seus vehíns, la mateixa salut pública 'n sortirà beneficiada de la supressió dels tranvías.

¡Es tan útil, tan sá, tan higiénich l' exercici corporal!...

MATÍAS BONAFÉ

DEL NATURAL

SONET

Don Maco va mudat per 'quets carrers tan ufanós y plé de vanitat que sembla que no deu y que ha pagat lo vestit que li costa... poch diners.

¡Mireulo cóm remena! Els botiguers de la porta l' contemplan... ¡Qué pintat!

LA BANDA MUNICIPAL A MADRIT

(El primer epissodi)

EL MÚSICH:—¿Qué volem que toqué?
GEDEON:—“Segadores”, “Segadores”!

PARODIANT A “DON QUIJOTE”

—Si ell esbotzá els bots de vi,
jo dech procedi igualment;
pero jo ho falg ab rahó...
¡No hi begut vi mes dolent!

¡Qué mono! ¡Qué bufó!.. ¿Qué li ha passat
que 's para de repent com cor sorprés?

Apreta 'l pas, ja corre; lo tarot
li cau, las criaturas al detrás
li van ab gran cridoria y esbalot...

¡Pobre don Maco! El sastre l' ha ovirat
y l' empayta y li crida:—Pagardá...
y ell, camas ajudeume. . Y al contat.

E. VILARET

LLIBRES

LA RESURRECCIÓN DE D. QUIJOTE.—*Nuevas y jamás oídas aventuras de tan ingenioso hidalgo*, por el P. VALBUENA. *Caricaturas de SANCHO*—No sé si el P. Valbuena es un frare; de lo que no pot duptarse es de qu' es un gat dels frares. Unicament á un home de un bon humor envejable se li pot acudir la idea de fer assistir á D. Quijot en persona á las festas de son ters centenari.

El caballer manxego y 'l seu escuder ressucitan, y no son pera enumeradas, sino millor pera llegidas directament las xocants y extraordinarias aventuras que li van sortint al pas en sa breu excursió rural, en sa entrada y estancia á Madrit, en son vistje á la nostra capital y en el temps que aquí resideix, seguintho tot, vejentho tot, fins que 'ls companys de causa 'l portan al pla de Camp-lloch, á morir al peu del famós Pi de las tres brancas.

¡Digne final d' aquesta guassa viva en la que hi intervenen multitud de personas de nostres dñas y 's posan en pugna las ideas caballerescas de D. Quijot, ab els usos y costums actuals! No podía morir més á temps ni en siti més apropiat el proto-ipo del carácter y de las ideas del poble castellá. Fins sembla un símbol.

Altres escriptors que no tinguessin la sal humorística y 'l pebre satíric del P. Valbuena, s' enorgulliran de aqueixa troballa y fins foren capassos de tractarla en serio, sostenint que la mort del aventurer sense solta en aquells endurrals del Bergadá significa la generació de una Espanya nova, faynera, del terrós y segadora.

Pero 'l P. Valbuena també posa en solfa á las maynadas regionalistas, catalanistas y nacionalistas: es un frare que 's riu de tot, del mort y del enterro, sense que ni un sol instant se li estonqui la vena del bon humor. No dirém que haja escrit un' obra modelo de correcció de llenguatje y hermosura d' estil; pero té una condició especial que val tant ó més que aquesta: la d' estar trassada, sense pretensions, al córrer de la ploma, escampant á tort y á dret sjogassadas ideas, ocurrencias xispejants y alusions de aquellas que, lluny de molestar, fan riure. á manera de discretas pessigollas sobre l'epidermis. Res de verí personal... tot guassa pura.

Ilustran l' obra un bon esplet de graciosas caricaturas, trassadas ab verdader garbo.

ALTRES LLIBRES REBUTS:

Algunos trabajos matemáticos de D. Francisco Felgué Végués. Els numerosos deixebles del antich y sabi mestre de la Escola Superior de Badalona han editat en obsequi d' ell aquest volúm que conté sis estudis matemátichs importantíssims de son digna professor, els qua's bastan pera deixar ben sentada la reputació de un home de ciencia. El volúm li sigué entregat en una festa cordial, que tingué lloch en l' *Ateneo obrer* de Badalona.

•• *Sermó de la conquista de Mallorca*, que predicá 'l 81 de desembre de 1904, en la festa que celebra la Seu mallorquina á despeses del Excm. Ajuntament de Palma, lo M. I. Moss. Antoni Alcover, Pbre., *Vicari general de la Diócesis*.—A seguida del sermó conté una taula de llinatjes mallorquins corresponents á noms de llochs de Catalunya, viu recort dels catalans que poblaren l' illa, immediatament després de la Conquista.

... RATA SABIA

SANXO PANXA, GOVERNADOR DE BARCELONA (*)

LEMA: *i Romansos!*

En un feix de romansos, que n' hi
d'anticha y de moderna, [havia
comprats á Sant Antoni per vint cén-
á un paperayre vell, [tims
estampat ab aquella ortografia
que gastan al *Avenç*,
vareig trobarhi aquest, quereduixo
á forma més corrent:

ROMANS

[La Verge que m' ampari
y 'm tregui de perill,
perque contavos pugui
un cas que succehí
en la ciutat dels Comptes
al any dels tres istius!
Devotass confraretas
y confrareta, ohíu:

Com que en el món tant cansa
lo bo com lo ruhi,
un día Barcelona
solicitá permís
per ferse á compte propi
Governador Civil.

S' ignora la manera
y 'l cóm se conseguí
que 'ls bandos més contraris,
els diferents partits,
els ideals més mansos
y els forsa progressius,
poguessin avenirse,
tractantse d' escullir
al hom que per sos mérits
tingués de sé' elegit.

Empió tots á la una,
tothom va convenir
que havia d' elegirse
un home ben humil.
Un home qu' essent pobre
no atropellés als richs,
ni possehint riquesas
als pobres aborrís.
Que ab pocas lleys, pro sabias,
y fácils de cumplir,
al joch posés á ratlla
y al vici perseguís.
Privés de fer negoci
ab aliments nocíus,
multant á n' els que fessin
traficós en el ví,
y fent aquellás cosas
que 'l bé comú exigís,
contant ab l' entusiasme
dels bons barcelonins.

Y tant cercaren l' home,

que van trobarlo al fi;
y fou en Sanxo Panxa
governadó elegit.

Un sabi espiritista,
corrent pujá al carril
per veure si á la Manxa
trobava, sinó viu
el cos d' aquell botija,
el menys, son esperit.

Allá ahont va trobarlo,
aixó 'l romans no ho diu,
ni com s' ho va compondre
per durlo fins aquí.

Sols diu que va costarli
de ferlo decidir.

[No estava per provincias
ni per governs civils...
qu' encare recordava
de l' *ínsula* 'ls perills!
Pro á forsa de promesas
lográ ferlo seguir
dihentli qu' era l' ídol
de tot barceloní.

Y al arribá á la Mata
el rústech esperit,
[volguéune de xibbarri,
d' aplausos y de crits!
<¡Qué visca en Sanxo Panxa!
(¡Qué visca 'l nostre amich!
¡Llavor al home sabí!
[al rústech, al senzill!>

Ab palmas el portaren
cap al Govern Civil,
voltat de tot el poble
frenélich aplaudint.

Al vespre, lluminarias,
Te Deum al dematí...
Al últim Barcelona
anava á ser felís.
Tranquilla esdevindría
com bassa d' oli, al fi!

Al endemá, al referse
d' en Sanxo l' esperit,
dictá las grans reformas
que ab verdader desitj
el poble demanava
(segons li havían dit).

Recorregué tabernas
y plassas, prohibint
la venda de productes
á la salut nocíus.

A la pornografía
y al vici perseguí,
y continuá la feyna

els días successius,
son célebre programa
de *pe á pa* cumplint.

Anant aixís las cosas,
y quan, per fer felís
al poble, no dormía
de día ni de nit,
á baix de la Duana
sentí soroll y crits...

Y quan per darse compte
del qu' era, va á sortir,
á cops de pedra queyan
els vidres á bossins.

[Abaix en Sanxo Panxa
bramava aquell motí.
Hi havia tot el poble;
els pobres com els richs;
els que vuyt días antes
l' havían aplaudit,
crident li deyan qu' era
més rúch que 'l seu pollí.

Y 'l pobre Sanxo Panxa
per acabar els crits
surtí al balcó, y al poble
li va parlar aixís:
<Deixeume que me 'n torni
á casa ben tranquil.

Es cert que soch un burro
perque he vingut aquí.
Ja van dugas vegades
que 'm veig repenedit
d' havé' acceptat un puesto
que no era fet per mí.
Me 'n torno sense un céntim,
qu' es tal com vaig venir...
No crech que de cap altre
poguésai dirho aixís.
Els pobles, entenéuho,
si 's troban mal regits,
potsé es que s' ho mereixen...
y vaja ¡Bona nit!..>

El pobre Sanxo Panxa
va empéndre's el camí
á peu, que no van darli
ni quartos pel carril.
La seva honrada grapa
ni á endurase'n s' atreví
els fondos de l' Higiene...
qu' es tot lo que 's pot dir!

PERE ESCOFET

(*) Distingida ab *Menció honorífica* en el Certámen de LA ESQUELLA.

CIRCO BARCELONÉS

Teniam *Los dos pilletes* y teniam *Las dos golfas*. En lo
successíu tindrem *El pillete* y *la golfa*.

El ram de trinxerayres ha sigut sempre una bona mina
pels autors de melodramas. Res se presta tant á las aven-
turas y als sentimentalismes com aquests tipos de carrer,
sense pá ni alberch... y fins se diría que agradan més en
el teatro qu' en la vida real.

El melodrama del *Circo* va tenir molt bon éxit... ab tot

y no arribar de tros, en punt á mérit, al de las obras d' en
Decourcelle, mestre en el género.

ROMEA

Aixís com avants passaren per una constelació monás-
tica, y tot eran frares y monjas, avuy ens trobém en plena
constelació meteorológica.

Va comensar ab *Els dos crepúsculs*, d' en Creuhet.
Va seguir ab *Sol... solet*, d' en Guimerá.

Y continúa ab *Els dos crepúsculs*, d' en Godó, drama
estrenat dimecres, y del qual donarém compte en la pró-
xima revista.

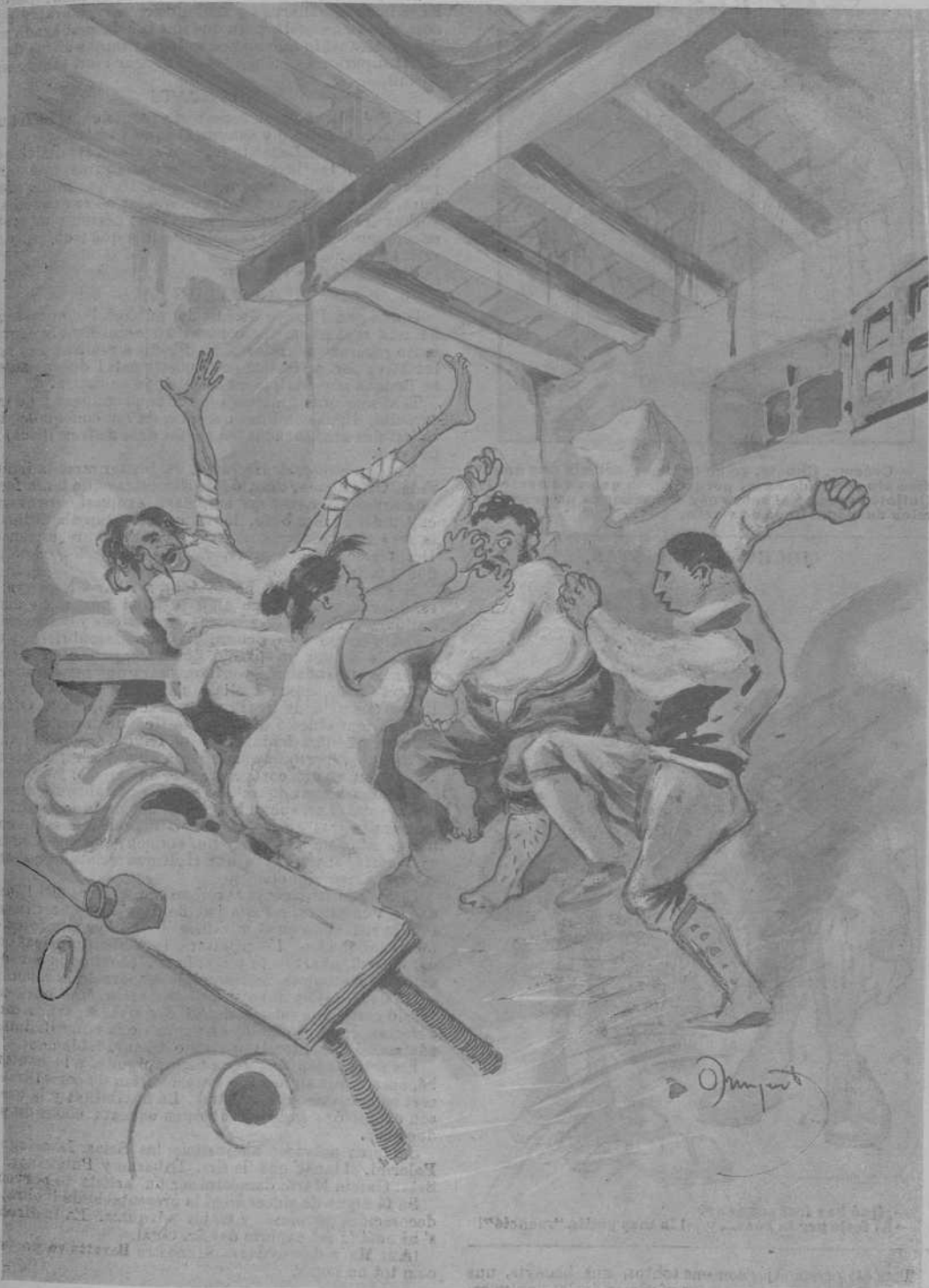
TÍVOLI

La Mulata, es una sarsuela en tres actes que represen-
ta un va-y-tot en materia d' afalagar els gustos estrafala-
ris de una certa part del públich.

Pero á pesar de transcorre l' acció, el primer acte á
bordo de un vapor que fa rumbo á América, y 'ls dos
restants á Santo Domingo, y ab tot y figurarhi molts ne-
gres, hi ha ben poch *ingení*.

UN PASSATGE DEL "QUIJOTE."

... Daba el arriero a Sancho, Sancho a la moza, la moza a él, el ventero a la moza....

Ipart, cap. XVI.

CONSELL D' AMICH

—Créeme, Chusta, yo en tu lugar estaria uns quantos días sin sortir de casa, porque dicen que va a venir don Quijote, y no sé si sabes que ese señor es un gran enemich de los molinos de viento.

JOCHS-FLORALISTAS

—¿Qué has tret enguany?
—El fetje per la boca... y ¡ni la mes petita "menció"!

Tots els personatjes son uns tontos, uns beneyts, una gamarusus, per prestarse á ser víctimas de las equivocacions més burdas... y no obstant, una part del públich admet sense protesta aquella serie de garrafals convencionalismes, y fins s' hi cargola de riure.

Aixó denota lo poch que s' ha progressat en aquest gé-

nero, desde que 's posá en escena la famosa sarsuela *Los sobrinos del capitán Grant*. Lluny de marxar endavant, aném enrera.

Tampoch l' espectacle es cosa del altre món; pero hi ha animació, ballaruga y una música saragatera, y poca cosa més se necessita pera que una tan desmanegada producció alcansi lo que no poden lograr tantas altrás de un mérit superior á n' ella; aixó es: figurar molt temps en el cartell.

NOVETATS

En Frégoli, ab el seu repertori excéntrich, s' ha fet una vegada més duenyo y senyor d' aquest teatro.

El famós transformista fá, com sempre, las delicias del públich, ab sas insagotables entremaliaduras, que tenen per incentiu la inverossímil llestess ab que muda de figura, y la gracia que sab fer campejar en sas parodias.

Fins ara ha tingut molta imitadors; pero no ha trobat encare qui l' iguali, ni sembla possible que trobi may qui arribi á aventatjarlo.

En el seu art es l' únich.

CATALUNYA

Digna es del apoyo decidit del públich l' empresa que de una manera seria, contant ab escullits elements y sense reparar en gastos s' ha decidit á realisar una nova tentativa per' aclimatar en el nostre país l' ópera cantada en llengua nacional, ja en castellá, ja en catalá.

Tant més quant molts produccions cómicas y de mitj caràcter, dignas en tots conceptes de ser conegudas, han trobat fins ara tancadas las portas dels teatros lírichs espanyols.

Ab *Los cuentos de Hoffman*, va inaugurarse la temporada. Offembach, desitjós de demostrar que tenia facultats superiors á las qu' empleava exclussivament en el cultiu del género bufo, la vá escriure cap als últims de la seva vida; pero morí sense poderla veure estrenada. Després de la seva mort, *Los cuentos de Hoffman* han donat la volta al món.

Mes de trenta anys ha tardat á arribar á Espanya; no es, donchs, extrany que algú la trobi una mica massa antiquada. Precisa fer algunas concessions y colocarse en l' época en que vá ser composta, pera descubrirhi ja que no l' alé de una inspiració poderosa, primors y elegancias més que suficientes per interessar y fins per agradar.

Perá fers cárrech d' ella es necessari ademés conéixer l' obra literaria de Hoffman, per ser l' ópera d' Offembach la reproducció lírica y plástica de tres de sos més famosos quientos fantástichs: el frívols amors del autor ab una dona personificada en una nina mecánica; els que vá sostenir ab una cortesana sense entranyas; y finalment son enamorament de un' artista que per abandonar-se als esplays del cant, sucumbeix en la flor de la joventut.

Aquests tres episodis de distint caràcter están compres entre un prólech y un epílech, que passa en una cerveseria, ahont figura que Hoffman relata lo qu' en la escena 's reproduheix.

L' obra té fragments hermosíssims, entre ella l' escena de Venecia representativa del home que pert la seva imatge reflectida en el mirall, y 'ls esplays amorosos del penúltim quadro. Un primorós intermedí musical colocat entre 'l quart acte y l' epílech, basat en la cansó de amor de Antonieta, meresqué 'ls honora de la repetició.

Un dels majors lunars que trobarem en l' obra es la versió castellana feta ab notori descuyt. Apart de molts defectes de prosodia, hi ha expressions vulgaríssimas y adotzensadas que fereixen l' oído desagradablement.

Els artistes tenian l' obra ben sapiguda, y la cantaren bé, encare que alguns (no tots) haurían de corretjirse de cert encarcarament operístich. La flexibilitat y la gracia son condicions indispensables en aquesta classe de produccions.

Se feren aplaudir ab justicia las Srtas. Lopeteghi y Palermi, aligual que 'ls Srs. Iribarne y Puiggner. La Sra. García Marín demostrá ser un' artista de porvenir.

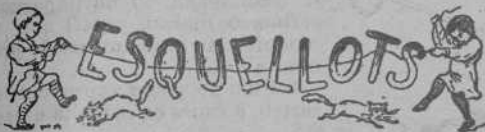
Se fá digna de sincer elogi la presentació de l' obra, ab decoracions preciosas y trajos adequats. En la direcció s' hi nota la má experta del Sr. Gual.

¡Ah! Me 'n descuydava. El mestre Baratta vá portarse com tot un home.

Per ahir dijous estava anunciat l' estreno de *Filemon y Baucis*, una joya de 'n Gounod, no coneguda encare á Espanya.

Y pera dintre de aquesta mateixa senmana s' anuncia l'estreno de *Diamleth*, un acte del incomparable Bizet. Aixís, acudint á las novetats, es com se conquista'l favor del públich.

N. N. N.

Pocas qüestions reuneixen la importancia que lo referent á la reversió dels tranvías de l' Anónima al Municipi barceloní.

Algún tant embolicada, en rahó de la diversa fetxa de concessió de cada una de las líneas y dels ramals secundaris que las enllassen, y de la dificultat de fixar de una manera exacta el producte de la explotació d' avuy y de temps á venir, se necessita un tacte molt delicat y un estudi molt defingut, avants de pendre una resolució definitiva, si aquesta no ha de perjudicar els interessos de Barcelona.

Y no obstant, no falta en l' Ajuntament, qui vol anar depressa, volant, ab la maneta del motor al número 9, com si no sigüés á temps d' arribar á puesto.

***

El primitiu dictámen sotmés al estudi de una po-

nencia extra del Ajuntament fou victoriosament contrastat y destruhit.

En vista de lo qual se n' ha presentat un altre basat en novas condicions, qu' en el primer no siguen senyaladas, com si ab aixó s' volgués destruhir el treball conciensut d' aquella ponencia.

Y aixó, francament, no es serio. No es aixís com se tractan las qüestions qu' entranyan un interés de tanta importancia. Tot problema, pera ser resolt degudament, ha de plantejarse desde bon principi en termes precisos, invariables. No ferho aixís dona lloch á sospitar que no s' juga net.

***

Y l factor de la murmuració y de las sospitas malévolas va adquirint tals proporcions que, al arribar á cert punt, no hi ha manera d' anularlo.

Fácilment se suposa que las rodas s' untan perque marxín sense grinyolar, y que 'ls devers en l' exercici de un cárrech públich se posposan á la satisfacció de determinadas ventatjas personals.

La murmuració es com l' oli: quan cau sobre una substancia porosa tota la impregna.

***

La manera de que ningú murmuri es formar un estat d' opinió que adquireixi una convicció clara com la llum del sol.

Vinguin datos precisos y arguments incontrasta-

INDIRECTA

—¿En qué piensas, hermosa?

—En tú, es á dir, en res.

bles; arguments y datos d' aquells que no admeten réplica, ni consenten duptes de cap mena.

Si no 's fá aixís, si 's procedeix precipitadament, apelant al únich recurs de «vots son trunfos», molt me temo que 'l tranví del inglés ocasionará desgracias d aquellas que, per afectar á l' honra, no 's curan á la Casa de Socorro.

Ja tením constituída la nova Diputació provincial.

Els caciquistas estavan en minoria; pero ab la torna dels carlins, s' han fet amos de la pesada.

Dos anys més de dominació, si 'l pá de crostóns no se 'ls esmicola ó no se 'ls floreix.

Els regionalistas que, aliats ab els carlins, van pendre part en las últimas eleccions, en alguns districtes de la Provincia, han hsgut d' apextxngar ab las conseqüencias.

Gracias als carlins, las actas de Vich-Granollers que, de tan brutas no hi havia per abont agafarlas, han sigut declaradas netas com una patena.

Y ara *La Perdiu* se consola desfogantse, y 's desfoga dibent que 'ls quatre varóns que s' han quedat ab la representació d' aquell districte «son els diputats de la barra.»

Lo que respondrán ells:— Si som quatre y representém una barra cada hu, no tenen per qué queixarse 'ls companys de causa: las nostras quatre barras forman una especie d' escut de Catalunya.

Tant als corresponsals de fora, com á las moltas personas de ciutat que 'ns assedian demanantnos números de LA ESQUELLA commemorativa del Centenari del *Qui-xot*, hem de ferlos avinent que á las pocas horas de sa publicació quedá enterament agotada la tirada.

Ja que no 'ns es possible ferne una de nova pel llarch temps qu' exigiria, estém preparant la reproducció del número en un facsimil de petit tamany.

SOLEMNE REINAGURACIO de las corridas de toros en diumenge

Aquest any, la ciutat de Tarrasa, entusiasta de la cultura, se disposa baix la iniciativa de la premsa de la localitat, á celebrar la festa major ab un important certámen literari, pera 'l qual s' han ofert un gran número de premis valiosos.

Sentím no poder reproduhir el cartell, á causa de sa molta extensió.

Días enrera un honrat treballador vá trobar un plech de valors públics que importavan més de 5,000 pessetas.

Els depositá en la Comandancia municipal, y allí vá anarlos á recullir el seu duenyo, qu' era un capellá d' Arenys de Mar.

El qual no vá deixar ni la gratificació més ínfima pel bran obrer que havia fet el trobo.

No obstant, aquest no ha de des- esperar: essent un capellá l' inter- essat, per lo que toca á la gratifi- cació ja li dirá de missas.

Llegeixo:

«Las empresas de teatros han rebut l' ordre gubernativa de que no exhibeixen en els escenaris cap representació de la Guardia Civil.

¿Pero y si l' obra s' ho porta?

—Encare que s' ho porti—dirá 'l Sr. González Rothwos—que 'ls vesteixin de paisá.

Llavors els cómichs corren pe- rill de que 'ls arrestin per prescindir del uniforme.

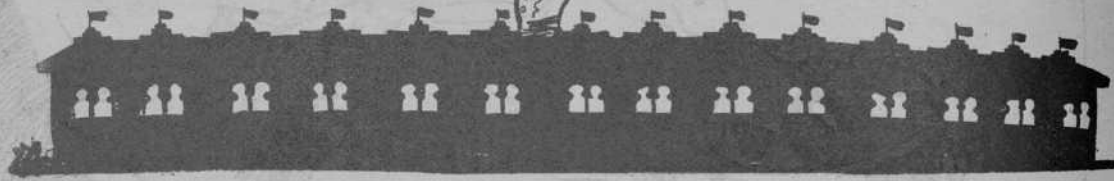
Ja torném á tenir acordadas unas festas per l' última desena del mes de Juny. Els regidors festins, que no saben que feree dels diners, s' han sortit ab la seva.

Com també han conseguit lo que volían els que veyan ab disgust que l' Ajuntament no subvencio- nes la professó de Corpus.

Perque engnany la festa del Corpus cau precisament dintre de l' última desena.

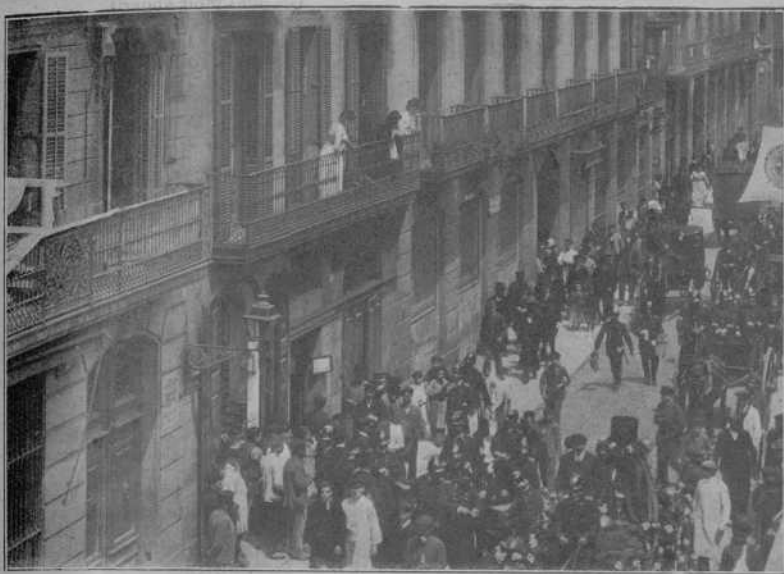
¡Vaya uns medis mes tor- tuosos els que emplean alguns regidors pera fer els gegants!...

La moda masculina s' incli- na aquest any á la resurrecció

Vaji contant, don Tiberi:
sis «diestros» plegant la feyna.
¡Ab pocas festas aixís,
l' abolició queda feta!

FILANTROPIA BARCELONINA

Capta pública dels bombers a favor de las victimas del vapor "Ignacio Roca".

del color vert. Aixís ho han decretat els *tailors* anglesos... no 'ls que 's queden sense cobrar las facturas, sino 'ls legítims, que desde la pérvida Albión dictan la lley de la moda als elegants y *smarts*.

Res de colors negres, ni de mesclas de tons indefinits: tot vert: els pantalóns, las hermillas, las pesas de cos, el barret y hasta 'ls mitjons. Els paisáns de Darwin, sense negar que l' home descendeix del mico, s' han empenyat en demostrar que s' inclina a convertirse en vegetal.

Al veure á un elegant, se li haurá de dir per tot saludo:—Passiho bé, Sr. Espinach!

Estich cremat ab els projectistas del nou senmanari *La República de las Letras*, que en el banquet fraternal que celebraren á Madrid, feren la contra al amic Russiñol, partidari de qu' en la nova publicació s' hi pogués escriure en catalá y en tots els idiomas y dialectes d' Espanya.

Negar que 'l catalá pugui figurar en la *República de las Letras* es una injusticia y un contrasentit, perque aquí á Catalunya som més *republicans* qu' en cap altra regió d' Espanya.

Aixó 'm fá creure que 'l nou senmanari, més que una República, será una oligarquia.

Xascarrillo de postres:

El malalt, qu' es un solterón, li pregunta al metje:

—¿Tant mateix, Sr. Doctor, me troba millor?

—Tant aliviat, que ja está fora de cuidado. Dintre de un parell de días al carrer.

El malalt, contenint la seva alegría:

—Ara voldria que 'm fes un favor, Sr. Doctor.

—Vosté dirá.

—El meu nebot li preguntarà cóm estich: no li digui de repent que m' hi posat bó, perque s' afectaria molt, y jo ho sentiria pobre xicotil... Emplehi alguna circumloquis, y fássili veure que un' altra vegada procuraré vosté tenir més bona má en despatxarme 'l passa-port. Me l' estimo molt al meu nebot, y no vull que perdi las esperansas.

Qüentos

El marit á la seva esposa:
—No sé entendre com el rellotje se m' ha parat. Tan bó qu' est... Avuy el portaré al rellotjer á que me 'l netegi. Deu estar brut.

Réplica de la filla, nena d' uns vuyt anys:

—No, papá, no n' está de brut.

—¿Cóm ho sabs?

—Perque ahir, ab en Petet, varem rentarlo en el safreig.

Diálech entre periodistas:

—He pensat publicar un senmanari ultra-naturalista.

—¿De veras?

—Sí: un senmanari ilustrat, ab molts ninots y ab cada atreviment que fassi tornar roig á un guarda-cantó.

—Bona idea!

—L' únich que 'm falta es el títul.

—¿En catalá ó castellá?

—En castellá.

—Ja 'l tinch: títula'l: *El inmundo ilustrado*.

En una taula rodona treuhen un platet d' olivas.

Un dels comensals se las aboca totas en el seu plat.

—¡Bravo!—li diu un que seu al seu costat.—Pero ha de saber, senyor, que á mí també m' agradan las olivas.

Resposta del golut:

—Ho crech molt bé; pero m' hi jugo lo que vosté vulgni á que no li agradan tant com á mí.

SOLUCIÓ

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

XARADA.—Carre-te-la.

XARADA

UN AFORTUNAT

—¿Hont vas tan depressa, per que corres tant?
Sembra que t'empyatin...—¡Ah! ¿E's tu? ¡Ay carat!
Perdona m, si es qu' ara passava de llarch pots ben rebé creure hu't' via filat.
—Pero, ¿qué fa gayre qu' ets municipal?
—Del mes que ara acaba.—Tens molta sort, Blay; pero, ¿cóm vas ferho per podeho lograr?
—Per medi de passos y molts mala-de-cap.
Al fi, sech á l' olla hont molts van sucant

ENTRE AMICHS

—Vaja, home, que ab la caloreta que fa, 'm sembla... 'm sembla que ja podria empenyàrse-la aquesta capa!

PERSECUCIO

—¿Que viu molt lluny, gloria meva?
—¡Al carrer del Infern!

ANAGRAMA

Un total molt aburrit
tingué 'n Tot ahir la nit,
creyentse que la Maria
ja no 'l volia.

E PAHISSA

TARJETA POSTAL

A. SEBASTIÁN L. BOSCH
PALMA

Formar ab aquestas lletres, degudament combinadas, el nom de tres carrers de Barcelona.

SEBASTIANET (s) PIÑANA

CREU NUMÉRICA

8	—Vocal.
2 5	—Nota musical.
1 9 8	—Nom d' home.
1 5 3	—Part de la persona.
1 9 4 2 8 6 9	—Parentiu.
1 2 3 4 5 6 7 8 9	—Nom de dona.
7 9 1	—Arbre fruyter.
1 5 1	—Part de la persona.
1 5 2	—Nom d' home.
9 7 9	—Signo.
1 8 9	—Animal.
9 6 9	—Nom de dona.
5 6 5	—Lletra.
1 9 1	—Part del auccell.
2 3 4 9	—Planta medicinal.
8 2 5 6 5	—Nom de dona.
7 9 4 5 6 9	—Carrer de Barcelona.
9 2 7 9 4 8 9	—Nom de dona.

MIQUEL PLANAS

CONVERSA

Escóltam, Císquet, ¿qué sabs hont viu le cosí d' en Rufino?

—¿Per qué ho dius?

—Ja veurás, t' ho pregunto porque li vaig vendre una bicicleta qu' encare no n' he cobrat res; y aixís sabent hont viu, qualsevol día que 'm vingui bé, m' arribo á que me la pagui.

—Pero home, si no fa gayre estona qu' has anomenat carrer y número.

ENRICH DOMÉNECH

GEROGLÍFICH

BLAT

PESOL GUIXA

MINUE

S D M

I

K R

I

QUIMET PUJOL

—Mira si son injustos á cá la Ciutat!... Van fer posar bossal al nostre gos... y á n' aquesta dona la deixan anar sense.

del gran presupuesto de nostra ciutat.
Alló es una *dugas-tercera* que may s' acaban els quartos... Jo tinch dotze rals, serveixo vuyt horas per la Casa Gran y las cinch que 'm restan... ó cuso calsat, ó cobro recibos dels d' inquilinat (puig tinch *porteria* y m' hi estich de franch...)
Entre altras ganxuetas que solen paasar me 'n vaig á la *hu-terça* ab un feix de rals
—Ja 't dich que vas náixer benafortunat.
Pero, ¿ahónt vas ara?—A ca la Ciutat.
—¿A portá un recado?—Altra *feyna-hi ha!*
Per cosas de... bulto... Cobrar la total.

ALEIX VOLELFIL

AVIS

Demá 'l popular senmanari

LA CAMPANA DE GRACIA

publicarà un número extraordinari dedicat al QUIJOTE

La política espanyola y D. Quixot de la Manxa
8 páginas — 10 céntims

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, 20

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8
Tinta Ch. Lorrilleux y C.^a

Antoni López, editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona. Correu: Apartat número 2

AVIS INTERESSANT

Haventse agotat totalment el número commemoratiu del ters centenari del **QUIXOT**, LA ESQUELLA DE LA TORRATXA publicará dintre de pocs dies un **facsimil** de dit extraordinari, reproducció exacta en miniatura de las mateixas ilustracions en colors y del mateix text en ell continguts.

El número miniatura del **QUIXOT**, imprés á varias tintas sobre excelent paper glassejat, constará de las mateixas planas que l'extraordinari y 's vendrá al preu de **25 céntims** l'exemplar.

Tota vegada que 'l tiratje d'aquest número especial será molt limitat, preguém als lectors de LA ESQUELLA que desitjin adquirirlo se serveixin ferne encomanda desde ara en la nostra Secció d'efectes d'escriptori, *Bazar de la Unió*, carrer de la Unió, número 3, tocant á la Rambla, ahont se 'ls facilitarà un taló resguart pera 'l día de sa publicació.

La próxima semana aparecerá:

OBRAS MENORES DE CERVANTES

Con un prólogo de J. GIVANEL

(Tomos 94 y 95 de la Colección Diamante)

EDICIÓN LÓPEZ

Los volúmenes . . . . . UNA peseta

OBRA CÓMICO-SATÍRICA DE ACTUALIDAD

LA RESURRECCIÓN DE DON QUIJOTE

Nuevas y jamás oídas aventuras de tan ingenioso hidalgo

POR EI P. VALBUENA

Más de 100 caricaturas de SANCHO

Un tomo . . . . . UNA peseta

BARCELONA À LA VISTA

Van publicados:

PRIMER CUADERNO

SEGUNDO CUADERNO

Pronto saldrá el TERCER CUADERNO

30
céntimos

Provincias
35

30
céntimos

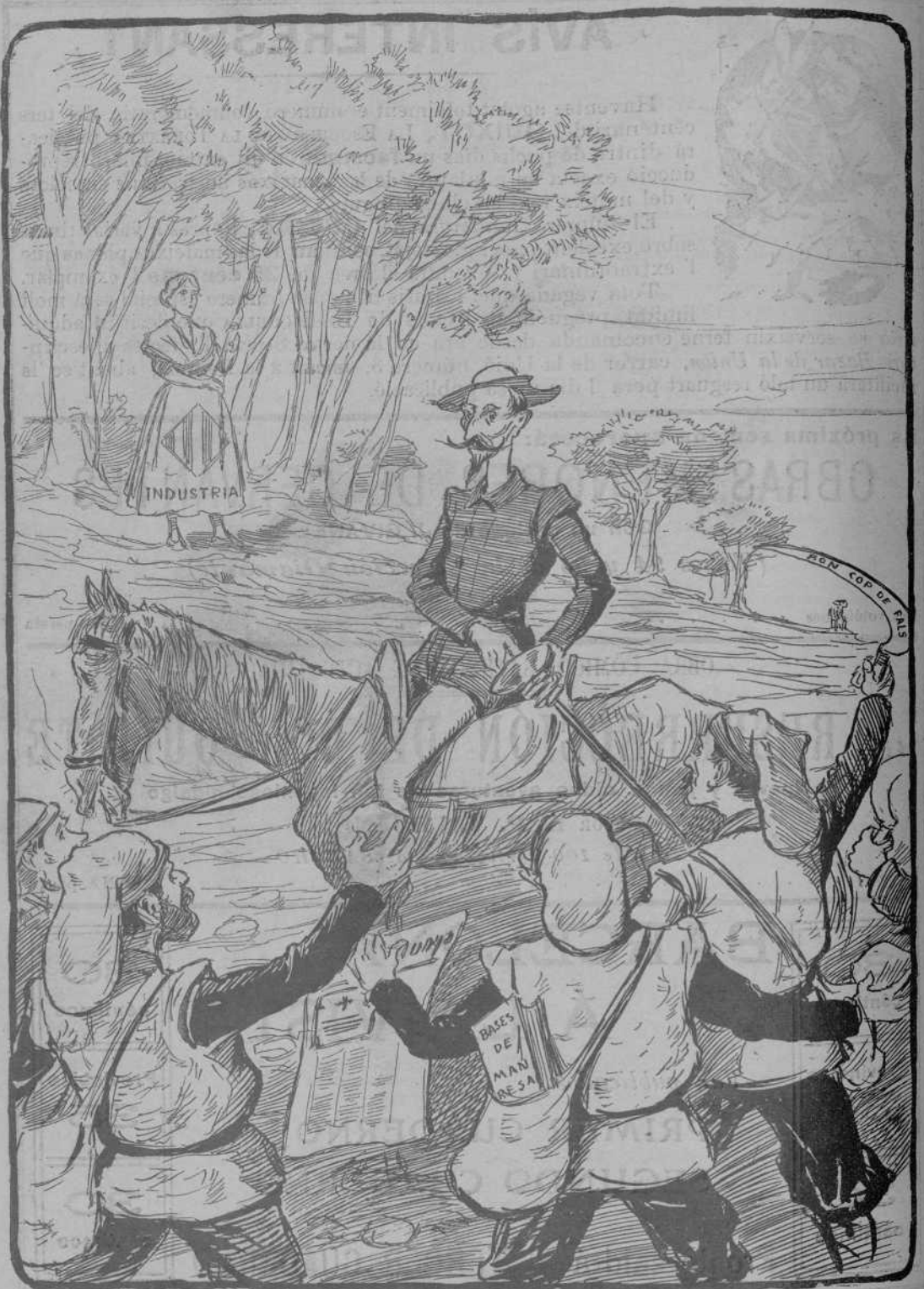
30
céntimos

Provincias
35

30
céntimos

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en l'bransas del Giro Mútuo ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebra á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravios, si no 's remet ademés un ral pera certícat. Als corresponsals se 'ls otorgan rebaixas.

LA MARCELA CATALANA

—Ningú s'atreveixi a comprometre a la hermosa Marcela, só pena de perdre el mercat de las regions que li donan vida!

D. Quixot de la Manxa, I part, cap. XIV.